

[Statsministeren]

fagministrene ind i debatterne, og det er en nyhed, at det direkte foreskrives, at udenrigsministrene også skal være, om jeg så må sige, faste deltagere i konsekvens af, at vi nu ser helt anderledes på udenrigs- og sikkerhedspolitikken som tema i Nordisk Råd.

Må jeg sige til hr. Sønderby, at vi jo i dag har to sekretariater. Rapporten foreslår – med et uelegant udtryk – at vi gennemfører en samlokalisering. Ak ja, hvad ligger der i dette? Der ligger det, at vi kan se nogle praktiske fordele forbundet med, at man i det mindste bor i samme by og muligvis også gerne i samme hus; det vil spare en betydelig portoudgift. Det er nu ikke det væsentligste. Men det vil give lejlighed til, at de to sekretariater let kan holde daglige møder med hinanden, og at de kan trække på fælles tekniske faciliteter osv. De kan måske oven i købet holde aviser sammen. Det skal vi dog ikke blande os i.

Derimod – og det er lige så vigtigt – mener jeg ikke, man skal lægge sekretariaterne sammen. De skal stadig være formelt selvstændige. Det ene sekretariat skal betjene og kunne indtage fuld loyalitet i forhold til parlamentarikerne og det andet i forhold til regeringerne.

Derfor vil jeg også gerne sige for klarheds skyld, at det heller ikke er meningen f.eks. at ændre arbejdsformen, således at ministerrådets generalsekretær kunne få tillagt særlig udadvendte beføjelser eller det, man andetsteds kender som en politisk initiativret a la EF-Kommissionen og dens formand Delors, jeg må vist ikke sige vorherre bevares, men så vil jeg sige: færdig med det. Det skal der ikke laves om på. Altså manden er stadig sekretariatchef som generalsekretær, men skal ikke være en politisk talsmand. Sådan gør vi ikke i Norden. Men jeg tror, vi kan få praktiske fordele ved at samlokalisere de to sekretariater.

Fru Birgitte Husmark siger, at det er vigtigt med et nordisk parlamentarikerpres på regeringerne, og det må jeg medgive, at det er vigtigt og naturligt. Sådan skal det jo være. Nu og da kunne jeg fristes til at sige, at det måske er næsten lige så vigtigt – og nu vender jeg tilbage til et tema, jeg strejfede i min indledning – med et nordisk parlamentarikerpres på de nationale parlamenter. Det, jeg mener, er, at man godt kunne forestille sig, at vi i vore nationale parlamenter beskæftigede os mere, hvad skal jeg sige, regelmæssigt med Nordisk Råds dagsor-

denspunkter. Vi har en årlig debat om Nordisk Råds rapport. Den ligger jo næsten på linie med Folketingets debat om ombudsmandens årsberetning. – Nej, nu er jeg for langt ude, men o.k.

Altså hvad kan vi gøre for at få vore nationale parlamenter til tættere at følge, at lade sig inspirere af, at give råd til vore delegationsmedlemmer? Vi tager jo emnerne op, det gør vi på vore gruppemøder. Men hvor i Folketingets udvalgsstruktur mærker vi i det daglige de nordiske temaer? Det er måske et emne, vi også skal diskutere med hinanden, og jeg vender tilbage til det igen om et lille øjeblik i en anden forbindelse.

Fru Pia Kjærsgaard siger, at det kan ikke være afgørende for arbejdet i Nordisk Råd i de kommende år, om Sverige, Finland og Norge bliver medlemmer af EF, eller de ikke gør det. Og det er i og for sig rigtigt nok. Det er faktisk rigtigt nok. Nogle af os håber, de bliver medlemmer og vil arbejde stærkt for, at det kan lykkes, andre har et andet syn. Jeg vil – i forbindelse med de udtalelser, CD's ordfører, fru Sonja Albrink, fremførte – sige det på denne måde: Uanset om flere nordiske lande hurtigt eller sent eller slet ikke bliver medlem af EF, er den nye dagsorden sat. Det er den blevet for mange år siden. De europæiske anliggender af enhver art spiller i dag en meget, meget overvældende rolle også for arbejdet i Nordisk Råd, hvis vi vil have en aktuel og reel dagsorden.

Så kan man sige, at der for nylig er sket noget – og det vil vi for alvor mærke fra 1. januar 1993, når det virker i dagliglivet – som er en historisk forandring. Det er naturligvis den store aftale mellem EFTA-landene og EF-landene. Den får i sig selv ganske betydelige virkninger. Det får vi hurtigt at opleve, for der er nogle emner i EØS-aftalen, som betyder, at dele af EF-samarbejdet faktisk bliver temaer i Nordisk Råds regi for os, der enten er EF-medlem eller med i EØS-arrangementet. Det skal jeg ikke gå dybere ind i nu; det kommer vi til at beskæftige os en hel del med.

Fru Lone Dybkjær minder med god grund om den opsigtsvækkende tale, hr. Anker Jørgensen for nogle år siden holdt i Nordisk Råd om, at vi nu måtte prøve at blive mere realistiske og se i øjnene, at udenrigs- og sikkerhedspolitiske emner ikke længere var noget, vi bur-